

Arrest

nr. 210 777 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2016 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 februari 2017 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Bij beslissing van 12 mei 2017 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag evenwel ongegrond verklaard. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.09.2016 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[I.B.] [...]

[T.H.] [...]

+ minderjarige kinderen

[T.E.] [...]

[I.E.] [...]

Nationaliteit: Kosovo

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 2 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.02.2017, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot e grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [I.B.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 09.05.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

1.4. Op 12 mei 2017 treft de verwerende partij ten aanzien van verzoekers beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij betreffen de tweede en derde bestreden beslissing. Ze zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 22.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar/hem betekend op 26.04.2013. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpen verzoekers op, “1. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 3 E.V.R.M”.

Na een theoretische uiteenzetting betogen verzoekers als volgt:

“Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat hierbij dient verwezen te worden naar het arrest nr. 83.956 van de Raad van 29 juni 2012:

“De verwerende partij stelt terecht dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig.”

In casu worden de voormelde rechtsregels alsook de formele en de materiële motiveringsplicht geschonden in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nu artikel 9ter §1, eerste lid voorziet dat de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen wanneer deze op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en nu er in de bestreden beslissing niet duidelijk uiteengezet werd waarom geen van de twee voorziene situaties van toepassing is.

Dat in het advies van de arts-adviseur evenmin wordt uiteengezet waarom geen van de twee voorziene situaties van toepassing is. Immers, de arts-adviseur besluit enkel dat de aangehaalde elementen niet weerhouden kunnen worden gezien zij geen reëel risico in houden op een onmenselijke of

vernederende behandeling, gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het land van herkomst, Kosovo.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet pertinent en draagkrachtig.”

2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aangezien niet wordt uiteengezet op welke wijze voormelde verdragsbepaling geschonden wordt door de bestreden beslissingen.

2.3. Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...].”

2.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Concreet houdt artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

2.5. De eerste bestreden beslissing verklaart de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ongegrond en verwijst hierbij naar het medisch advies van de arts-adviseur van 9 mei 2017. Dit advies, waarop de eerste bestreden beslissing steunt en dat er integraal deel van uitmaakt, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door Mevr. [I.B.] in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.09.2016.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- SMG d.d. 25/07/2016 van Dr. Béatrice Peperstraete, cardioloog*
- Verslag ambulante bloeddruknames tijdens waken en slapen d.d. 11/07/2016*

- Verslag echocardiografie d.d. 04/05/2016 van Dr. Abir Abardazzou en Dr. Laura Anghel
- Consultatieverslag d.d. 02/03/2010 van Dr. Emmanuel Catez, cardioloog
- Consultatieverslag d.d. 09/03/2016 van Dr. B. Peperstraete

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde stukken weerhoud ik dat het gaat om een 28-jarig vrouw die op 6 jaar tijd 19kg bijgekomen is en die reeds gedurende 10 jaar medicamenteus behandeld wordt voor hoge bloeddruk (arteriële hypertensie) met 1 comprimé atenolol (Atenolol, een bèta-blokker) per dag.

Van de in het meest recente consultatieverslag d.d. 09/03/2016 voorgestelde onderzoeken (fietsproef en echocardiografie) zit enkel een verslag van de echocardiografie in het voorgelegde medische dossier. De echocardiografie was binnen normale grenzen.

Ook raadde de cardioloog een raadpleging voor obesitas aan, maar uit het voorgelegde medische dossier is niet duidelijk of Mevr. [I.] deze raad opgevolgd heeft, noch of ze aan een calorie-arm dieet begonnen is om haar ernstig overgewicht te verminderen en zo ook haar hoge bloeddruk.

Uit de voorgelegde medische stukken blijkt geen tegenindicatie te bestaan om te reizen, noch een. nood aan medische mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 8434

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat cardiologische opvolging (o.a. ECG) en behandeling voor

Mevr. [I.] in Kosovo beschikbaar is, evenals haar bèta-blokker en alternatieve bloeddrukverlagende middelen.

Labo-onderzoeken voor bloed en nierfunctie zijn ook beschikbaar.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie.

Volgende types van medische zorg zouden gratis moeten zijn voor alle inwoners van Kosovo preventieve zorg, prenatale zorg, zorg voor mensen met levensbedreigende aandoeningen of aandoeningen die een normaal leven belemmeren, bepaalde soorten van revalidatie en palliatievethuiszorg dooreen huisartsencentrum

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.⁵ Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen

reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012).

Betrokkene legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene op 28-jarige en haar echtgenoot op 35-jarige leeftijd geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Vanuit medisch standpunt kan ik besluiten dat het ernstige overgewicht en de hoge bloeddruk van Mevr. Idrizaj momenteel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

Mijns inziens is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

2.6. Hieruit blijkt duidelijk dat de arts-adviseur verzoeksters aandoeningen bekeken heeft vanuit het oogpunt van de verschillende hypothesen die vervat zijn in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals geduid in punt 2.4. De arts-adviseur is van oordeel dat het ernstige overgewicht en de hoge bloeddruk van verzoekster momenteel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit. Dit steunt afdoende op de vaststellingen, *“Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde stukken weerhoud ik dat het gaat om een 28-jarig vrouw die op 6 jaar tijd 19kg bijgekomen is en die reeds gedurende 10 jaar medicamenteus behandeld wordt voor hoge bloeddruk (arteriële hypertensie) met 1 comprimé atenolol (Atenolol, een bèta-blokker) per dag. Van de in het meest recente consultatieverslag d.d. 09/03/2016 voorgestelde onderzoeken (fietsproef en echocardiografie) zit enkel een verslag van de echocardiografie in het voorgelegde medische dossier. De echocardiografie was binnen normale grenzen. Ook raadde de cardioloog een raadpleging voor obesitas aan, maar uit het voorgelegde medische dossier is niet duidelijk of Mevr. [I.] deze raad opgevolgd heeft, noch of ze aan een calorie-arm dieet begonnen is om haar ernstig overgewicht te verminderen en zo ook haar hoge bloeddruk. Uit de voorgelegde medische stukken blijkt geen tegenindicatie te bestaan om te reizen, noch een nood aan medische mantelzorg.”* Verder komt de arts-adviseur op een zeer uitgebreide gemotiveerde wijze tot het besluit dat de behandeling voor verzoeksters aandoening beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo zodat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.7. Verzoekers kunnen dat ook niet worden gevolgd in hun betoog dat de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat niet duidelijk zou zijn uiteengezet waarom geen van de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene situaties van toepassing is.

2.8. Verzoekers gaan voorts niet inhoudelijk in op de door de arts-adviseur gedane afwegingen zodat ze bezwaarlijk kunnen voorhouden dat deze niet pertinent zouden zijn.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpen verzoekers op, *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”*.

Na een theoretische uiteenzetting betogen verzoekers als volgt:

“In casu blijkt niet dat de mogelijkheden en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling voor verzoekers in hun land van herkomst werden onderzocht zonder dat zich een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht manifesteert.

De arts-adviseur zou de beschikbaarheid van medische zorgen hebben nagegaan via een niet-publieke databank.

Uit de bekomen informatie zou kunnen geconcludeerd worden dat de nodige medische zorgen beschikbaar zouden zijn in Servië.

Verwerende partij heeft echter nagelaten om te onderzoeken of verzoekers wel degelijk beschikken over voldoende financiële middelen om de medische kosten te betalen. Hoewel verwerende partij aangeeft dat mensen met weinig inkomsten niets zelf moeten betalen, blijkt niet duidelijk op welke basis dit

georganiseerd is. Er blijkt ook niet dat verzoekers de mogelijkheid zouden hebben om tot de ziekteverzekering toe te treden. Evenmin is geweten of verzoekers uitkeringsgerechtigd zullen zijn als werkonbekwamen.

Verwerende partij stelt enkel dat verzoekers geen bewijs voorleggen van arbeidsongeschiktheid en zodoende toegang zouden moeten hebben tot de arbeidsmarkt om hun medische kosten te kunnen betalen.

Dat de mogelijkheid van financiële toegankelijkheid tot medische zorgen voor verzoekers dus niet afdoende werd onderzocht door verwerende partij waardoor er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een kennelijk gebrek van materiële motivering.

Dat zodoende niet kan vastgesteld worden dat er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en verzoekers aldus geen reëel risico lijden op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

De Raad weerhield in gelijkaardige omstandigheden een schending van artikel 3 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht in het arrest nr. 92.397 van 29 november 2012.

De Raad volgde dezelfde stelling als verzoekers in dit geval dat uit het advies uitdrukkelijk blijkt dat niet nagegaan werd of de ziekte van verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De Raad heeft in het arrest vastgesteld dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof voor de Rechten van de Mens onderzoekt immers eveneens de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

De Raad heeft in het vernoemde arrest dan ook geconcludeerd dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het E.V.R.M. bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Dat in dezelfde zin kan geconcludeerd worden in huidige zaak op basis van het voorgaande zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht dient weerhouden te worden in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat er tevens op dient gewezen te worden dat de bestreden beslissing evenmin een onderzoek heeft gedaan naar de aanwezigheid van sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

Aldus wordt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door niet alle gegevens van het dossier te onderzoeken, in het bijzonder de graad van ernst van de ziekte van verzoeker, de nood aan familiale opvang van verzoeker alsook dat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en dat verzoekers om deze redenen bij terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling dreigen te ondergaan.”

2.10. Gelet op wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing, mist het betoog van verzoekers “In casu blijkt niet dat de mogelijkheden en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling voor verzoekers in hun land van herkomst werden onderzocht zonder dat zich een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht manifesteert”, manifest feitelijke grondslag. Voorts leggen verzoekers niet uit en de Raad ziet ook niet in waarom het gegeven dat de arts-adviseur de beschikbaarheid van medische zorgen heeft nagegaan via een niet-publieke databank, de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt indien de betrokken informatie wordt toegevoegd aan het administratief dossier en in de bestreden beslissing wordt geuid

wat uit deze informatie blijkt. Voorts zijn verzoekers slecht geplaatst om op te werpen *“Uit de bekomen informatie zou kunnen geconcludeerd worden dat de nodige medische zorgen beschikbaar zouden zijn in Servië”*, daar waar duidelijk de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen in Kosovo werd nagegaan.

2.11. Verder ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij volledig uit de doeken moet doen op welke wijze het precies georganiseerd is in Kosovo zodat *“personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap “[kunnen]genieten van gratis zorg en medicatie”*. Verder kan in de eerste bestreden beslissing gelezen worden *“Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering”* zodat de Raad niet inziet waarom moet worden nagegaan of verzoekers kunnen toetreden tot de ziekteverzekering. De Raad ziet ook niet waarom verzoekers wensen te vernemen of ze uitkeringsgerechtigd zijn als ze werkonbekwaam zullen zijn, daar waar het advies van de arts-adviseur waarop de bestreden beslissing steunt stelt, *“Betrokkene legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene op 28-jarige en haar echtgenoot op 35-jarige leeftijd geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong”*.

2.12. De overtuiging van verzoekers dat *“de mogelijkheid van financiële toegankelijkheid tot medische zorgen voor verzoekers dus niet afdoende werd onderzocht door verwerende partij waardoor er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een kennelijk gebrek van materiële motivering”* kan de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen.

2.13. De Raad stelt verder vast dat verzoekers een arrest van de Raad aanhalen dat geen uitstaans heeft met hun betoog ter ondersteuning van het tweede middel. In dit verband kan nog worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.14. Verzoekers vallen er over dat de verwerende partij de aanwezigheid van sociale of familiale opvang in het land van herkomst niet heeft nagegaan, maar zij brengen niets in tegen de vaststelling in het advies van de arts-adviseur, *“Uit de voorgelegde medische stukken blijkt geen tegenindicatie te bestaan om te reizen, noch een nood aan medische mantelzorg”*. De Raad ziet niet en verzoekers leggen ook niet uit waarom ondanks deze vaststelling, de aanwezigheid van sociale of familiale opvang in het land van herkomst diende te worden nagegaan.

2.15. Verzoekers kunnen gelet op wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing bezwaarlijk voorhouden dat de graad van ernst van de ziekte van *“verzoeker”* (sic) niet zou zijn onderzocht. De graad van ernst van de aandoeningen van verzoekster wordt niet betwist en er werd nagegaan of de behandeling hiervoor beschikbaar en toegankelijk is, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.16. In een derde middel werpen verzoekers op *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“Verzoekers roepen de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich in wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Dat verzoekers immers al de tijd ongemoeid werden gelaten.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoekers nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoekers immers al vele jaren in België verblijven in afwachting van de afhandeling van hun hangende procedure.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoekers ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt hen nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat dit in casu ten zeerste het geval is nu hen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat er een definitieve beslissing werd genomen in hun dossier.

Dat de wetgever verzoekers de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat verzoekers verder de noodzakelijke medische behandelingen kunnen blijven ondergaan.

Dat verzoekers immers voor hun gezondheidstoestand volledig afhankelijk zijn van de behandelingen die zij hier in België ontvangen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

Mijns inziens is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

2.17. De tweede en derde bestreden beslissing stellen vast dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en/of visum. In dit geval moet de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten geven conform het gestelde in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten niet dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en/of visum. Ze kunnen bezwaarlijk vragen om de toepassing van een wettelijke bepaling opzij te schuiven omdat ze een hele tijd “ongemoeid werden gelaten” en dat het redelijk voorkomt hen verder “ongemoeid” te laten. Verder is de eerste bestreden beslissing bekleed met het privilège du préalable wat inhoudt dat ze moet worden geacht wettig te zijn tot daarover in beroep anders wordt geoordeeld. De verwerende partij vermag dan ook de tweede en derde bestreden beslissing te treffen samen met de eerste bestreden beslissing indien ze vaststelt dat verzoekers geen wettig verblijf hebben. Het gegeven dat verzoekster hier een behandeling krijgt voor haar aandoening houdt niet in dat de verwerende partij zich dient te onthouden van het treffen van een verwijderingsmaatregel indien ze heeft vastgesteld dat de behandeling voor deze aandoening ook beschikbaar en toegankelijk is in het land van oorsprong.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA